

dymowski

STANISŁAW DYMOWSKI (1936–1988)

Stanisław Dymowski urodził się 8 grudnia 1936 roku w Warszawie. Po uzyskaniu w 1954 roku świadectwa dojrzałości w warszawskim Liceum Ogólnokształcącym im. Józefa Ponia-towskiego podjął studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej. W 1957 roku, będąc jeszcze studentem, rozpoczął pracę zawodową w Katedrze Telegrafii Wydziału Łączności Politechniki Warszawskiej, na stanowisku młodszego asystenta. Po uzyskaniu w 1960 roku dyplomu magistra inżyniera łączności przeniósł się w 1961 roku do Zakładu Podstaw Teleelektryki w Katedrze Podstaw Telekomunikacji, awansując na stanowisko starszego asystenta, a w 1966 roku na stanowisko adiunkta. W latach 1961–1963 był związany równoległe z Katedrą Radiotechniki. W 1973 roku Rektor Politechniki Warszawskiej powierzył mu funkcję kierownika Zakładu Teorii Obwodów w Instytucie Podstaw Elektroniki, a w rok później rozpoczął pracę w Instytucie Łączności, pozostając na Politechnice Warszawskiej na pół etatu aż do 1981 roku. W Instytucie Łączności pracował do chwili swej przedwczesnej śmierci.

W 1965 roku Stanisław Dymowski uzyskał stopień doktora nauk technicznych na podstawie rozprawy *Probabilistyczna analiza pewnych charakterystyk liniowych układów elektrycznych*, a w 1972 roku — stopień naukowy doktora habilitowanego na podstawie rozprawy *O teorii syntezy liniowych pasywnych czwórników RC w strukturach kanonicznych*. Oba stopnie nadała mu Rada Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej.

W 1972 roku Stanisław Dymowski został powołany na stanowisko docenta, a w 1985 roku uzyskał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego nauk technicznych. Był człowiekiem niezwykle prawym, szlachetnym i skromnym. Bez reszty poświęcił się nauce, wnosząc w jej rozwój znaczący wkład, zwłaszcza w zakresie syntezy liniowych układów elektrycznych, teorii informacji, teorii sygnałów dyskretnych oraz zagadnień systemowych i konstrukcyjnych sieci teleinformatycznych. Opublikował kilkadziesiąt prac w czołowych czasopismach naukowych, w tym głównie w „Rozprawach Elektrotechniki” Polskiej Akademii Nauk i „Archiwum Elektrotechniki” Polskiej Akademii Nauk, prac oryginalnych, będących rezultatem jego własnych dociekań teoretycznych i przeprowadzonych doświadczeń laboratoryjnych.

Słowa kluczowe

- elektrotechnika teoretyczna
- teoria obwodów
- teoria informacji
- teoria sygnałów
- analiza i synteza układów pasywnych
- telekomunikacja
- teleinformatyka

D

Tematyka publikacji Stanisława Dymowskiego jest odbiciem ewolucji jego zainteresowań naukowych w szeroko pojętych dziedzinach teorii obwodów i telekomunikacji. Początkowe prace dotyczyły problematyki analizy widmowej sygnałów okresowych w skończonym przedziale czasu, korekcji próbek ergodycznych procesów stochastycznych oraz realizacji dopasowania falowego czwórników RLC o bezzerowej funkcji przenoszenia.

W latach siedemdziesiątych opublikował m.in. pracę *Funkcje modelujące przebiegi elektryczne i niektóre ich właściwości* (1970), w której podaje oryginalną propozycję definicji unormowanej, liniowej przestrzeni funkcyjnej wszelkich modeli sygnałów elektrycznych przy przyjęciu normy w tej przestrzeni równoważnej wartości skutecznej sygnału. W 1974 roku publikuje pracę *RC Two-ports Synthesis in Canonical Structures*. Wspólnie z R. Bierackim opublikował ponadto pracę *Związek warunków Raisbecka i warunków residuów dla liniowych trójników RC* (1979). Jest także współautorem dzieła *Mathematik Handbuch für Technik und Naturwissenschaft* (wydanego przez Verlag Harri Deutsch, Zurich–Frankfurt a. Main, 1975). W latach osiemdziesiątych dominującą tematyką badawczą Stanisława Dymowskiego jest teoria sygnałów dyskretnych. Publikuje wiele prac dotyczących tzw. przekształceń transmisyjnych sygnałów dyskretnych oraz modeli matematycznych sygnałów izochronicznych generowanych przez terminale danych. Znaczące pozycje w dorobku naukowym stanowią również prace niepublikowane, wykonywane na potrzeby obronności kraju.

Integralnym nurtem działalności Stanisława Dymowskiego były zajęcia dydaktyczne, do których przywiązywał ogromną wagę. Wykładał m.in. „Podstawy elektrotechniki teoretycznej”, „Teorię obwodów” oraz „Teorię sygnałów i informacji”. W swej pracy dydaktycznej kładł zawsze nacisk na odpowiednią interpretację inżynierską omawianych zagadnień. Stąd wynikało ciągłe dążenie do modernizacji ujęcia wykładanych przedmiotów. Był między innymi organizatorem pierwszego laboratorium ilustrującego podstawowe prawa teorii obwodów. Opracował pierwszy w Polsce skrypt *Elementy teorii informacji*, będący przez długie lata podstawową i jedyną pomocą dydaktyczną dla studentów w zakresie przedmiotów „Teoria informacji” i „Teoria sygnałów i informacji”. Opracował także skrypt *Zadania z teorii obwodów*. Wychował wiele roczników inżynierów elektroników. W ostatnich latach jego działalności dydaktycznej opiekował się przede wszystkim dyplomantami i doktoranta-

mi Instytutu Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej. Za osiągnięcia w pracy naukowej i dydaktycznej był wielokrotnie wyróżniony nagrodami Rektora Politechniki Warszawskiej, Ministra Łączności, Ministra Obrony Narodowej oraz Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Podczas pracy w Instytucie Łączności Stanisław Dymowski przez pięć lat kierował Zakładem Transmisji Danych, dużym pięćdziesięcioosobowym zespołem naukowo-badawczym, przemianowanym w 1975 roku w Zakład Teleinformatyki. Równolegle był koordynatorem prac naukowo-badawczych w ramach problemu „Rozwój jednolitej sieci telekomunikacyjnej państwa — systemy i urządzenia”. Prowadził także, jako kierownik, 3 tematy badawcze: „Opracowanie, opanowanie produkcji i wprowadzenie do eksploatacji nowoczesnych systemów transmisji danych”, „Budowa eksperymentalnego systemu pilotowego krajowej sieci transmisji danych” oraz „Systemy, urządzenia i sieci teleinformatyczne”. Szczególnie dużo uwagi poświęcił doświadczalnej sieci teleinformatycznej z komutacją pakietów z trzema węzłami komutacyjnymi w Warszawie, Gdańsku i Katowicach. Współpracował w tym zakresie z Międzynarodowym Instytutem Stosowanych Badań Systemowych (IISAS) w Wiedniu oraz nawiązał kontakty naukowe z Wyższym Instytutem Poczty i Telekomunikacji (CNET) w Paryżu, a także z placówkami naukowymi Szwajcarii i Wielkiej Brytanii.

W 1980 roku Stanisław Dymowski objął w Instytucie Łączności funkcję pełnomocnika dyrektora ds. badań podstawowych i rozwoju kadry naukowej. Ponadto był w latach 1976–1980 kierownikiem Zespołu Koordynacyjnego Transmisji Danych w Komitecie Naukowym ds. CCITT, jak również stałym przewodniczącym Ministerstwa Łączności w Radzie Specjalistów ds. Jednolitego Systemu Elektronicznych Maszyn Cyfrowych. Od 1976 roku brał czynny udział w pracach Sekcji Sieci Komputerowych Komitetu Informatyki Polskiej Akademii Nauk. Na początku lat osiemdziesiątych został wybrany członkiem korespondentem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. Przez ostatnie lata piastował stanowisko Sekretarza Naukowego Instytutu Łączności, będąc jednocześnie wiceprzewodniczącym Rady Naukowej tego Instytutu.

Stanisław Dymowski zmarł w Warszawie 9 listopada 1988 roku w pełnym rozkwicie sił twórczych. Pozostawił żonę Urszulę, również długoletniego pracownika naukowo-dydaktycznego Instytutu Podstaw Elektroniki Politechniki Warszawskiej, oraz syna i córkę.